

Sygn. akt: III U 950/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2013 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy I Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Załęska-Bartkowiak
Protokolant:	sekretarz sądowy Emilia Kowalczyk

po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2013 r. w Ostrołęce

sprawy z odwołania A. T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy

na skutek odwołania A. T.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 28.11.2012r. **znak** (...) -1/10/I

orzeka:

1. zmienia częściowo zaskarżoną decyzję w ten tylko sposób, że stwierdza, iż A. T. ma prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na stałe;
2. w pozostałym zakresie oddala odwołanie;
3. stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28.11.2012r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. przyznał A. T. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 01.10.2012r. do dnia 31.10.2014r. (k.96-97a.r.).

A. T. wniósł odwołanie od powyższej decyzji. Stwierdził, że z powodu choroby serca jest osobą niezdolną do wykonywania jakiegokolwiek pracy i w związku z tym wniósł o przyznanie mu renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. wniósł o oddalenie odwołania od decyzji z uwagi na to, że komisja lekarska ZUS nie stwierdziła u odwołującego się całkowitej niezdolności do pracy.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Zgodnie z art.57 ust.1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz.1227 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała we wskazanych w ustawie okresach składkowych i nieskładkowych, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ich ustania.

Definicję osoby niezdolnej do pracy podaje natomiast art.12 ust. 1-3 tejże ustawy, który stanowi, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu (ust. 1), przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy (ust. 2), zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (ust. 3).

W świetle powyższych przepisów skuteczność odwołania A. T. zależna była od wykazania przez niego całkowitej niezdolności do pracy.

Na tę okoliczność dopuszczono w sprawie dowód z opinii biegłego lekarza z zakresu ***kardiologii***.

Po przeprowadzonym badaniu A. T., po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną dotyczącą jego stanu zdrowia oraz mając na uwadze okoliczności ustalone w drodze wywiadu z badanym, biegły rozpoznał u odwołującego: złożoną wadę zastawki aortalnej leczoną w 2008r. wszczepieniem mechanicznej zastawki oraz pomostu aortalno-wieńcowego, stymulację elektryczną serca (wszczepienie stymulatora komorowego w 2012r. z powodu bloku przedsionkowo-komorowego i migotania przedsionków utrwalonego), nadciśnienie tętnicze i chorobę wieńcową stabilną. Biegły stwierdził u badanego ***częściową trwałą niezdolność do pracy od dnia 27.09.2012.*** (k.14-16).

W uzasadnieniu opinii biegły podniósł, że odwołujący, który jest z zawodu kierowcą, ma wszczepiony rozrusznik serca oraz sztuczną zastawkę aortalną, przyjmuje stale leki przeciwkrzepliwe, co jest istotnym ograniczeniem możliwości zarobkowania i powoduje trwałą częściową niezdolność do pracy. Nie rokuje poprawy. Za datę powstania tej niezdolności biegły przyjął datę hospitalizacji z powodu migotania przedsionków tj. 27.09.2012r. Biegły stwierdził natomiast, że odwołujący może wykonywać prace lekkie, z ograniczeniem nadmiernych ruchów lewą kończyną górną ze względu na wszczepiony stymulator. Dlatego nie można uznać odwołującego za osobę całkowicie niezdolną do pracy.

Odwołujący wniósł zastrzeżenia do tej opinii, które sprowadzały się do zakwestionowania wniosków płynących z opinii, że nie jest on osobą całkowicie niezdolną do pracy (k.20). Dołączył kartę informacyjną z pobytu w szpitalu od dnia 07.03.2013r. do dnia 22.03.2013r., z której wynikało, że trafił do szpitala z powodu nadżerkowego zapalenia błony śluzowej żołądka (k.21-22).

Natomiast organ rentowy zgodził się z wnioskami wynikającymi z opinii biegłego – zarówno co do oceny stopnia niezdolności odwołującego do pracy jak i czasu trwania tej niezdolności (k.26-27).

Zdaniem Sądu opinia wydana przez biegłego uwzględnia całokształt okoliczności związanych ze stanem zdrowia odwołującego i dlatego uznać należy ją za miarodajną do oceny jego zdolności do pracy.

W świetle tej opinii A. T. jest osobą częściowo trwale niezdolną do pracy od dnia 27.09.2012r. Biegły w logiczny sposób uargumentował, z jakich powodów dokonał takiej oceny stanu zdrowia odwołującego. Argumentacja ta jest w ocenie Sądu przekonująca. Wynika z niej jednoznacznie, że odwołujący nie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy, gdyż może wykonywać lekkie zajęcia.

Ponadto Sąd uznał, że nie zachodzi potrzeba uzupełnienia materiału dowodowego poprzez zasięgnięcie kolejnej opinii w związku ze złożonymi podczas postępowania dokumentami (k.21-24). Odwołujący takiego wniosku nie składał, a

Sąd z urzędu także nie uznał, że taka potrzeba zachodzi. Sąd miał w tym względzie na uwadze fakt, że rolą Sądu ubezpieczeń społecznych jest analiza, czy zaskarżona decyzja jest prawidłowa. Tymczasem zaskarżona decyzja została wydana dnia 28.11.2012r. i na tę właśnie datę Sąd analizował stan zdrowia odwołującego. Oczywistym jest, że stan zdrowia może ulec zmianie – zarówno może ulec poprawie jak i się pogorszyć. Z treści złożonych dokumentów wynika, że A. T. znalazł się w marcu 2013r. w szpitalu z powodu nowego schorzenia tj. nadżerkowego zapalenia błony śluzowej żołądka. Tymczasem – jak przyznał to sam odwołujący podczas rozprawy – chorobą, z którą wiąże on całkowitą niezdolność do pracy, jest choroba serca. Dlatego Sąd uznał, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie jest wystarczający do oceny, czy choroba ta powoduje u odwołującego całkowitą niezdolność do pracy.

Jedynie na marginesie nadmienić należy, że w sytuacji gdyby odwołujący uznał w przyszłości, że stan jego zdrowia uległ pogorszeniu – może on ubiegać o prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, a wydane orzeczenie nie stoi temu na przeszkodzie.

Mając to wszystko na uwadze, Sąd uznał, że brak jest podstaw do uznania, że A. T. na dzień wydawania zaskarżonej decyzji był osobą całkowicie niezdolną do pracy i dlatego na podstawie **art.477¹⁴§1 k.p.c.** jego odwołanie w tym zakresie oddalił.

Ponieważ jednak z opinii biegłego wynikało, że A. T. jest osobą częściowo niezdolną do pracy na stałe, a w zaskarżonej decyzji ZUS przyznał mu to prawo okresowo tj. do dnia 31.10.2014r., zatem w tym zakresie należało zmienić zaskarżoną decyzję.

Zgodnie z art.13 ust.3 w/w ustawy - niezdolność do pracy orzeka się na okres dłuższy niż 5 lat, jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy przed upływem tego okresu. Natomiast w myśl art.59 ust.1 pkt 1 w/w ustawy - osobie, która spełniła warunki określone w art. 57, przysługuje renta stała - jeżeli niezdolność do pracy jest trwała.

Z opinii biegłego kardiologa wynika, że nie ma rokowań co do poprawy stanu zdrowia odwołującego. Nadto Sąd wziął pod uwagę, że odwołujący ma 60 lat i w stosunkowo niedługim czasie nabędzie prawo do emerytury.

Z tych względów na podstawie **art.477¹⁴§2 k.p.c.**, Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i stwierdził, że A. T. ma prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na stałe.

Zgodnie z treścią **art.118 ust.1a** w/w ustawy, Sąd był zobowiązany, przyznając odwołującemu prawo do renty, do zamieszczenia z urzędu w sentencji wyroku rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego odnośnie nieustalenia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. W ocenie Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie nie istniały podstawy do obciążenia odpowiedzialnością organu rentowego za nieprzyznanie odwołującemu prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na stałe już na etapie postępowania przed ZUS.

Sąd miał w tym względzie na uwadze fakt, że okoliczność, iż organ rentowy przyznał zaskarżoną decyzją odwołującemu okresowe prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, nie pozostaje w sprzeczności z opinią biegłego. Nie można bowiem wykluczyć, że po upływie okresu, na który ZUS przyznał rentę odwołującemu i po ponowieniu przez niego wniosku o rentę – ZUS przyznałby rentę na dalszy okres. Podkreślić również należy, że zasadą jest przyznawanie okresowego prawa do renty. Natomiast przyznawanie prawa do renty na stałe jest wyjątkiem.

Z tych względów orzeczono jak w punkcie 3 wyroku.